

מסורת הש"ס

(א) לפי גי' רש"י נדרך למקום חיותו אלו ויכלי לקמן מין לרבות י"א מ"ל על נדמה ולקמן א"ל ע"ל אחר קרא נלא עת נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י, א' הוריות ד', א' נפיקטוס אחר ר' יעשיהו, (ד) נמילה כח: (ה) נד' ע"ד ר' רש"י, ו' ונפיקטוס מוס' מנחות ט: ד"ה אחר ומוס' ונחום סב. ד"ה מ"ל ומוס' פסחים מג: ד"ה מאן ומוס' מנחות יא: ד"ה קומץ, (ו) נפ' הנון ע"ל תמלא בספר המים שחבר אחר הגאון מהר"ל מפולנא בספר וכות מ"א פ"ג, (ז) נפיקטוס דסוף פסחים הרמ"א ו"ל וכן בסוף י"ש נפ' נדרך כבוד רמזם על הכתוב שמות הללו,

תורה אור השלם

1. ואשכח כי יובל זוב נדחא ימים רבים בלא עת נדחא או כי תזוב על נדחא כל ימי זוב שטאנדה בימי נדחא תדחא טמאה ורא: ויקרא טו טז
2. כל המשכב אשר תשכב עליו כל ימי זובה במשכב נדחא ויקרא ו' וכל וכל הקלי אשר תשכב עליו ימי זוב שטאנדה בימי נדחא: ויקרא טו טז
3. עמר וימדד ארץ ראה וימדד גורו ויחפצצו חרירי עד שחו גבעות עולם הקליכות עולם לו: בחקקו ג' ו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכלו לזיבה להצטרף עם ב"ב אם לא נדחא וכו' ו' נדחא עד עשירי שיהו נמי: (ב) ד"ה מ"ל לא תשכב אשר תשכב: (ג) תוס' ד"ה מ"ל כל ימי זובה כמשכב נדמה חיות:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
(א) גמ' ומין שהוא ששה משכב ומושב. מלת שהוא נמשך. ויב' שהוא כללי וכו' נכחי: (ב) שם יוכל תפסוד פסעה למס'. יב' ע"י ח"כ וקרבן אהרן דף קע ע"א וע"כ: (ג) רש"י ד"ה וכלו לזיבה וכו' דהיינו נדחא כחן הפסד והחזיק מ"ה א"ל וכו' ומשכ' ו' נקיים עד עשירי שיהו וכו' כנ"ל:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (הוריות ד.) קלת מיס המחתם (מגילה ב.). הדרן עלך מסכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ב מ"י פ"ג מהל' מטמאה משכב ומנשא ה"א ופ"ד מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ג מ"י פ"ג מהל' מטמאה משכב ומנשא הלכה ג:
פד ד מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב ופ"א מהל' מטמאה משכב ומנשא הל"ב:
פד ה מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב והלכה ט:

תוס' הרא"ש

מגין לרבות שני ושלישי כו'. מרמז חזירי עד עשירי ואחד עשר אלמא האי שני הוא יום שני לימי זובה וכדי נסבה דהיינו מופלג יום א' מגדלה וכבר ריבה אותו מאז כי תזוב אלא אגב ויהא חזרו ונפלו בחדי אחריני: מגין לרבות יום י"א (ווס). דס"ד לא מרבינן דאורי לספירה אלא לעיקר יזיבות החכמה נפסוק אבל לא לספירה דמרבין מאז אחד לאחד וכו' איכא למיפך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים וזמנה מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים כותים דלא ליפ' מהדרי מבח הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתם מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: **תנא** דבי אליהו כל השונה הלכות. אידי דאיידי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייחי לה המא כדפרשי". הלכות כדמפרש ומהלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבשאר דוכתי דלא מייחי לה אגב גזרא וזו אלא משום דנחיה ליה לטיס בדבר טוב כדמפרש באין מעמידין שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו בדברי שבח ותנומה: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא כותב נסים כח"ד אברהם מוליב' ו' נ"ג

אין י' אלא יום אחד מגין לרבות מופלג שנים ושלשה. אגב ריהטא נקט שנים נשים היינו יום שני לימי זובה דהיינו מופלג יום אחד שריבה כזר דהא מגין ואילו עד י' וי"א וא"כ שנים היינו שני: **הוא** שמשמא בראיות כבימים אינו דין בו'. תימנה דאיכא למפך מה להווא שכן מטמאה בראיות כבימים והכי אמרינן בריש פרק בנות כותים (לעיל ג'): דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאלמר מה הווא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים מיהו בזה מצינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאש ולענין ספירה ענין ספיר ק"ו הוואיל ולענין ספירה מצאש מהממיר בלשה מצאש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וז"ע דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס נדות ולזיבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל כ' ימי (א) נדחא. תימנה דהן מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן בשלפי פ' התעורבות (נחום פג). דריש ר"ע כל וא"כ כי קאלמר פסחים פרק אלו עוצרין (דף מג:). מאן שמעת ליה דריש כל ר' אליעזר הווא דלמא ר"ע הווא דדריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות דכל להדדי דיש כל דשיין למדרש כ"ע והאי דשמעין דלמנינא מדרש ספיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: **תנא** דבי אליהו כ' השונה הלכות. אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"ם הגיזו צפספד וכן נראה דאיידי דאיידי לעיל בהלכות מייחי לה לסיים בדבר טוב וזיתא נמי כן במגילה פרק צמרא (דף כח:). והכי נמי אמרינן באין עומדין (נדרות לא). שכן מצאש צנציאס הראשונים שסיימו דברייהן בדברי שבת ותנומה:

הדרן עלך תינוקת
וסליקא לה מסכת נדה

לנדחתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר ³הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

היה ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב צה [ויקרא טז] שצעת ימים תהיה נדמתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאלמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] ובי היכי דליף חזי לוג שמן למדנה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדח מקראי: ציממי. ראחא ציוס תהיה זבה דכתיב (שם) ימים רבים אכל ראחא צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדמה. ליל שמיני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה נדמתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

נלא עם נדמה. אינו אומר לך אלא כדוהא שלשה אחר ימי נדמה סמוך לנדמה שראחא יום ראשון אחר ו' ימי נדמה וראחא שמיני ותשיעי ועשירי: או כי סווב לרבות רואה ט' וי' ואחד עשר: מגין לרבות שנים שלשה נו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרם מה מצאנו

רביעי. לימים שאחר הנדה: שהוא ראוי. לספירת נקיים אם ראחא אב"ג ופסקה: וראוי לזיבה. (א) לנרף עם בג"ד אם לא ראחא צא' דהא אחרני מופלג יום אחד מקרא' דלו כי תזוב ג' דהיינו בג"ד אף אני מרבה כל אלו עד י' וי"ד ככלל שהן ראויין לספירה אם ראחא שלשה ראשונים משכי ו' נקיים עד' שיהו נמי נרשין לזיבה בראיה מהם שמתראה שלשה רשופין: מגין לרבות י"א. שצטרף עם הראשונים לזיבה לג' רשופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבה ג' ראשונים: **פ"ל נלא עם נדמה.** ואפילו מופלג לימים הרבה: יוכל. כיון דכתיב נלא עם נדמה שאני מרבה זכה י"ב שאל ראחא י' י"א י"ב תהא אף גמורה ולא תהא תחלת נדה נדחית י"ב אלא מצטרף לזיבה: יום י"א שהוא ראוי לספירה ויזכה או כי סווב דזיבה רביעי מתרבי מאז כי תזוב ולאוהא זיבה משכי ימי ספירה עד אלא רואה שלשה רשופין: פ"ל ימי.

כל ימי זוב טומאתה כימי נדמה תהיה: טמאה מלמד שמטמאה אם נועלה נדמה. שמפורש בה אשר ישכב איש וגו': הוא שאינה מטמאה. בשלש ראיות ציוס אחד טומאת זוב גמור לקרבן כאליו ראחא שלשה ימים אכל זב טמאה צין בג' ראיות ציוס אחד זב בג' ימים רשופין צ"ק צפ' כילד הרגל (דף ד:). ואין לי עושה משכב ומושב צימים שאחר הנדה אלא הראחא שלשה ימים שני ימים מנין: פ"ל כל המשכב אשר (א) ישכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדמה: יהיה לה. הוסיף לה הויה של שמור: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זב בעל ראיה אחת כעל אחד וטובא צו ציוס סופר שצעה לשנים: אלמא קראי נינהו. כל דין י"א שצין נדה לנדח מכלא למדנו שכן י"א יום והרואה צה ג' הרי זו זבה והרואה צה צ' סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א מתחילין ימי נדה אם תראה אחד תש צה והוא שהרי לא רבינן לדיון יום זבה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב צה [ויקרא טז] שצעת ימים תהיה נדמתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאלמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] ובי היכי דליף חזי לוג שמן למדנה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדח מקראי: ציממי. ראחא ציוס תהיה זבה דכתיב (שם) ימים רבים אכל ראחא צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדמה. ליל שמיני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה נדמתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני: